

Esfele Saflin

– Kötü şair · 15 Nisan 2021

Benim hala umudum var insanlar belaya dünden hazır
Patlamış bombalardır çocuklar
Ve aşk
Mayası tutan çalacak

Beni yola çıkartan bu dayanıklı dert
Yetişecek olan umut da fayda vermez
Bir kere büküldü mü bükülmez
Bir kere öldümü başka ölmez
Bozuldu mu bir kere yürek
Ne balyoz ne mengene
Mermerden başka bir şey bizi düzeltemez

Benim hala muradım var
Çocuklar dünyaya katışmaz
Yorgunluğumun kabzasını sarmalıyor ay
Gece bile eskisi kadar güzel değil bu çağda
Gözlerim uzaklara
Gövdem
Rüzgar ve yağmura hayranlık duyardı

Onlar beni öldürdü
Ben onları sevdim
Yaşıyor olmam belki bundan zoruna gidiyor dünyanın
Elimi cebime attım sökük astar
Bankalar beni hiç hazetmedi ki haklılar da
Banklar ve aşklar da
Bana ham acıdan
Yasakları çiğnemekten bahset
Aşk elbette yasal ama zinadır

İnancımda bir şey var
Günaha yaltaklanacak eğrilikte
İhtimalleri hep güzel şeylere yoracak
Şeytanı bana ayartacak kadar cılız ve sıska

Kötü bir şey
Dünya beni yaralaya bilir
Ama benim de ellerim boş değil
Yarıklarına kazık çaka bilirim

Benim elbet merakımın ağzı büzülecek
İsanları peşinden sürükleyen o avam cevapları olmayan sualler
Umudu putlaştıran o şey
Gaflet midir istiğrak mı
Neydi o kopmayacak halat
Ölümler bile bizi korkutamayacak
Gençlik mi o yoksa
Eyvah...
Geriye dön çağrısı yapılmayacak

Neyin haberini bilmek gerekir
İnsan
Tutulduğu tutunduğu şey ile müstesna
Ahmak
Benim kalbim güzel demek ile meşhur
Biz de secdeye varacak alın bile yok
Bizi kanırtacak olan
Yorucu bu asırda yaşamış olan çocuklar
Yaşamak diyorum
Ne kadar tabiri caizse
Yumruklarını sıkmış
Bizden çok daha zor şeyler ile kavgalı
Kimse oruç tutuyorum sanmasın
Ve kimse ırkçılık yapmıyorum demesin bu çağda
Bir başka Müslümanmış gibi Suriyeliler
Küçümsendi
Çünkü patlamadı bombalar yanımızda
Değmedi evlatların kanları analara
Nasıl bir anadır ki o
Oğul ölürken şahadeti düşünecek güzellikte
İnsanı
Ateşten koruyacak bir gömlek olsa bile
Biz
Modellerini sevmeyiz

Anlamış değilim insanları sahiden
Babam gelir hep aklıma insanlara bakınca
Eskiler
İhtiyatla kullanılırdı zaman ve suyu
Şimdi zamanın nasıl geçtiğini bilmeyiz
Suyun akışını hiç
Geçtiyse bir vakit ne kaza ne de bir cibinlik
Var mı
Bizi ateşten koruyacak bir güç

Çiçek değil
Beni üzen kara yapraklar
Nedir o arı ki
Kanı kirletecek güçte
Özü mayayı bozacak alçaklıkta
İnsanlar insanları anlamamakta dirençli
Aldatmak ile meşhur
Benim işim değil midir o
Yüreğin dağdasını doldurmak

Yaşadığım şeylerin başında gelir o
Ki acı benim için sadık bir şeydir
Sen de beni böyle sevsen ne olur hayat
Düşmezdi o zaman
Bir kaç şey açıklamak ellerime
Sorulmazdı yol ayaklarımdan
Yazgım
Yola gelmeyecekse neden benimle gelir
Bana
Tükenmeyecek bir ayak ver hayat
Yürüyüyor olduğum anlaşılmayacak
Yol var ama çatal
Bana doğru yolu kim gösterecek
Gidiyorum ama gidenlerin nereye gittiğini de biliyorum
Tamda bu ya benim Allah ile meselem

Benim o şair
Yirmi birinci asrı hırpalayan

Benim işimdir o
İnsanların bütün bilinmez yanlarını ortaya çıkartmak
Kimdi sorular soran
Ve neden bizi tercih etti
Anlamak mümkün olmadığı kesin
Bir vaktin çıkmasına neden olan o şey
Zaman
Neyi gösterdi ki
Gözlerimizin gördüğü ne
Bir akıl işi değil oysa anlamak
Acıya değmeyince

Umudun bittiği yerde yaşamak ve Allah yeniden yorumlandı
İnsan tapılacak bir şeyi her zaman buldu
Paranın alamayacağı güzel bir şey bulmak zorunda olan benim ellerimdi
Çocuk gülüşleri kadar berrak

Benim elbet bir yoğunluğum vardır
Hayat bana açıklamak için yapılmıştır
Sırtım hiç bitmeyecek acılara mülhak
Bir yem çuvalı gibi dünya
Kan omuzlarımda yakışıklıydı

Hanidir o, yaşamak her şeye rağmen güzel
Kim demiş
O sözün mayası bozuldu artık
Soluğumu kesen bu çağda yaşamak
Boynumu belimi büken ekmek kavgası
Ve aşk diye bildiğim bu acı
Yazgım desen, bana korkarak yaşamayı öğreten
Bana bir kez ugrasaydı şansım
Derdim belki güzel
Seni öyle sevdim ki dünya
Ellerimde çocuk umutları durur
Anladım ki insan eşref-i mahlûkattan çok esfele sâfilîn
Kıyıya balıklar değil çocuklar vurur

Dünya batacak diye bildiğimiz o bilginin
Geçerliliği doğruluğu sürekliliği artık ne anlamı var

Geçti o vakitler bir mumun erimesi kadar
Vicdan ve merhamet mülâhaza bile edilmeyecek bu çağda
Sana vuruş şansı vermeyecek dünya
Bir çelme takma fırsatı sunmayacak
Benim mala tutan ellerim
Sıvanacak bir cephesi var dünyanın

Genç kızlara bakınca aşklarım acılarım bütün iştahıyla kabarıyor
Çocuklara bakınca içimde buruk bir sevinç
Geçti o güzel yılların arasında çocuklar ve aşk diye bildiğimiz o coşkunluk heyecan
Elde ne var
Kötü sorular ve daha kötü cevaplar
Niçin büyümeliyiz ey çocuklar

Benim acılarımdır o bütün anneleri ölen çocukların çektiği sıkıntılar
Neydi
Geceleri buruk yatanların düşündüğü şey
Neydi o beni saatlerce dalıp götürecektir olan acı
Neydi beni çelen
Odağım
Kamet ve tekbir arasında sağlam bir şey iken
Neydi o niyetimi bozan günah
Şeytanı bize sevdiren
Nefis mi
Tamahkar lanet bir şey
Ağlamak belki barışı getirmeye bilir
Ama tövbeyi berkitir

Artık anladım
Zorla yutkunmam gerekmiş boğaza tıkanan o lokmayı
Bildim neden doğduğumu
Bir kapı kalmadığında kapının gerçek sahibini tanıdım
Çocuk kalabilmek neydi onu hatırladım
İnsan
Eşref-i mahlûkattan çok esfele sâfilin imiş
Onu anladım

Ömer Altıntaş